

ἐλλείπωσι Λαζαρόνοι τοιοῦτοι, οἷους ἀποδεικνύουσιν αἱ παραδόσεις, τὸ κλίμα καὶ ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ. Οἱ νῦν Λαζαρόνοι δὲν εἶναι οἱ κλέπται, οἱ λωποδύται, ὡς οἱ κακοῦργοι τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βερολίνου, ἀλλ' ἄνδρες νοθρότατοι, εἰς ὀλίγιστα ἀρκούμενοι καὶ εἰς τὸ *dolce far niente* ἠνασμενίζοντες. Ἐργάζονται ὅταν βιασθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐνδείας, γίνονται ράπται, κουρεῖς, ἀχθοφόροι, ξεναγωγοί, καθαίρουσιν ὑποδήματα, συλλέγουσι ράκη, οἰκοῦσιν ἀπανταχοῦ καὶ οὐδαμοῦ, διότι, παρὰ πάσας τὰς αὐστηράς τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως ἀπαγορεύσεις κοιμῶνται ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν προαυλίοις, ἐν ταῖς κλίμασι τῶν ἐκκλησιῶν κλ. Ὁ νεαρὸς Λαζαρόνος ἰδίως κοιμᾶται ἐντὸς εὐρυχώρου πλεκτοῦ κοφίνου ὡς ὁ Διογένης ἐντὸς πίθου. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Διογένης ἀπέναντι γνησίου Λαζαρόνου; Οὗτος φορεῖ ἐν ὑποκάμισον καὶ βραχυτάτα βραχέα ἐκ λίνου χονδροῦ στήριζόμενος εἰς τὸν κόφινόν του σιγαρίζει καὶ περιμένει τὸν μέλλοντα νὰ τῷ δώσῃ ἔργασίαν· οὕτω δὲ παριστάνει τὸ πρότυπον τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου παρὰ τοῖς νοτίοις λαοῖς. Ὁ κόφινος ἀνήκει αὐτῷ ὡς ὁ κεραυνὸς τῷ Διὶ καὶ ἡ γλαυξ τῇ Ἀθηνᾷ. Οὐδέποτε χωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ τὸν φορεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς σκέπη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τῶν ὑετῶν· καλύπτει δι' αὐτοῦ τὸ στήθος ἐν ὥρᾳ κινδύνου ἢ ἐριδος. Οἱ γέροντες Λαζαρόνοι ἐκλείπουσιν· οἱ εἰσέτι ἀκμαῖοι τὴν ἡλικίαν, μεταρροθμιζομένης τῆς νεωτέρας κοινωνίας, θὰ ἐπιζητήσωσιν ἐξ ἀνάγκης πόρους βίου ὅπως οὖν κανονικωτέρους· οἱ Λαζαρόνοι θὰ πολλαπλασιάζωνται ἐφ' ὅσον ἡ κυβερνήσις οἰκοδομεῖ φυλακὰς, καταλείπει δὲ εἰς τὰς κοινότητας τὴν φροντίδα περὶ τῆς διανοητικῆς καὶ ἡθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ κατωτάτου ὄχλου.¹

ΟΥΔΕΝ ΑΧΡΗΣΤΟΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Πιθανώτατα οἱ πλείστοι τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀγνοοῦσι τί γίνονται αἱ μετάλλιναι θῆκαι τῶν διαφόρων γλυκισμάτων καὶ λοιπῶν ἐδωδίων, τὰς ὁποίας ῥίπτομεν εἰς τὰ σαρῶματα ἀφ' οὗ φάγωμεν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Πλείστα ὅσαι βιομηχαναὶ ἐπιζητοῦσι τὰ ἀπορρίμματα ταῦτα μεταχειριζόμεναι αὐτὰ εἰς κατασκευὴν παιδικῶν παιγνιδίων, οἷον σαλπύγγων, εἰς κατασκευὴν ἀνταυγαστήρων (*reflecteurs*) εὐθηνῶν διὰ τὰς λυχνίας κλπ. κλπ. Δι' τῶν σαρδελλῶν θῆκαι εἶνε εὐθηνόταται πασῶν ἕνεκα τῆς σμικρότητός των, ἀγοράζουσι δὲ αὐτὰς οἱ κατασκευάζοντες ψευδῆ κοσμήματα. Κόπτονται εἰς λεπτοτάτας ταινίας, καίονται ἐν τῷ κλιδᾶνφ καὶ μεταβάλλονται εἰς δακτυλίδια, βελόνας, ἐνώτια καὶ παντοῖα ἄλλα κοσμήματα. Ἐπιχρυσούμενα δὲ ἔπειτα καὶ ἐπαργυρούμενα γίνονται εἶδος ἐμπορίου ἀξιολογωτάτου. Ἰτα-

1. Κλ. κ. κ.

νὴν δὲ ποσότητα τοιούτων πραγμάτων ἀγοράζουσι ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία καὶ αἱ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς δημοκραταί.

Ἐτέρα τις βιομηχανία εἶνε ἡ τῶν συλλεγόντων κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων τὰ ἄχρηστα τεμάχια τῶν σιγάρων, τὰ κοινῶς ἀποτοίγαρα λεγόμενα. Καὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ἐμπόριον φέρει ἐτήσιον πρόσοδον διακοσίων ἐβδομηκοντα χιλιάδων φράγκων. Τριακόσιοι περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπαγγέλλονται ἐν Παρισίοις τὴν βιομηχανίαν ταύτην, εἰσπράττοντες καθ' ἑκάστην 2,25 φράγκα μέχρι 3,50 κατὰ μέσον ὄρον, ἀναλόγως τῶν τιμημάτων τῆς πόλεως. Ὑπάρχουσι δὲ ἀρχηγοὶ ἔχοντες ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν των ἀριθμὸν τινα συλλεκτῶν, οἵτινες ἔχοντες ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των μικρὸν πάνινον σάκκον, εἰδὸς τι θυλακίου, ὑπεισέρχονται ὑπὸ τὰ κατὰ σειρὰν τεταγμένα τραπέζια τῶν καφενείων καὶ συλλέγουσι τὰ σιγάρα. Πολλάκις δὲ οἱ ἀρχηγοὶ συνεννοοῦνται μετὰ τῶν ὑπηρετῶν τῶν καφενείων, οἵτινες ἐπὶ τιμῇ ὀρισμένη συλλέγουσιν αὐτοὶ τὰ κατὰ γῆς ῥιπτόμενα σιγάρα.

Ἀφ' οὗ δὲ συλλεθῆ ἱκανὴ ποσότης ὑλικοῦ, ἄρχονται τῆς παρασκευῆς τοῦ καπνοῦ. Τὰ δὲ πρὸς τοῦτο χρήσιμα ὄργανα εἶνε δύο τινά, σανὶς καὶ μάχαιρα κοπτερὰ. Κατακοπτόμενα δὲ τὰ σιγάρα λεπτομερῶς μεταβάλλονται εἰς καπνόν, ὅστις συσκευαζόμενος εἰς δεμάτια δίδεται εἰς ἐπίτηδες πωλητὰς, οἵτινες πωλοῦσιν αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ὁδοκαθαριστὰς καὶ τοὺς τοιούτους. Ὁ οὕτω πως δὲ παρεσκευασμένος καπνὸς τιμᾶται πεντάκις εὐθηνότερον τοῦ συνήθους. Ὁ πτωχὸς δίδων πέντε λεπτὰ ἀγοράζει ἐν δεμάτιον εἰκοσιπέντε γραμμαρίων.

Ὑπολογίζουσι δὲ ὅτι κατὰ τὸ δεκαπενθήμερον τῶν ἑορτῶν ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, οἱ συλλέκται τοῦ ὀλίγου γνωστοῦ τούτου προϊόντος συλλέγουσιν ἐκ μόνων τῶν μεγάλων βουλεθέρτων ἀποτοίγαρα ἀξίας ἐξακισχιλίων φράγκων.
**N.

Ἡ ἐπομένη διατριβὴ ἐσταχυολογήθη ἐκ τοῦ ἀρτίως ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ Dr Saffray Les moyens de vivre longtemps, ἐδημοσιεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ κ.Δ. Η. Κυριακοπούλου ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Φιλομαθῶν.»
Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ ἀνθρώπος δὲν θνήσκει ἀλλ' αὐτοκτονεῖ, ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος Σενέκας. Ταῦτα δὲ λέγων ἐνόει ὅτι σπανιώτατα ὁ θάνατος ἐπέρχεται ὡς ἀναγκαία συνέπεια τῶν νόμων τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, ἀλλὰ αὐτοὶ συντέμνομεν κατὰ πολὺ τὰς ἡμέρας ἡμῶν καὶ γινόμεθα αὐτόχειρες, διότι δὲν ζῶμεν συμφώνως τῷ γένει ἡμῶν προορισμῷ.

Πολλοὶ ζητοῦντες τὰ αἴτια, δι' ἃ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οὕτω βραχύς, ἀποφαινόμεθα ὅτι

ἢ ἔλλειψις τῆς τροφῆς κωλύει τὴν ἀνθρωπότητα νὰ πολλαπλασιασθῆ ταχύτερον καὶ σμικρύνει τὸν μέσον ὄρον τῆς ζωῆς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ συζήτησις τελειώνει καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ ν' αὐτοκτονῆ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶναι εὐχαριστημένος διότι γνωρίζει τὸ διὰ τί, καὶ μανθάνει ὅτι εἶναι καταδεδικασμένος ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ν' ἀποθνήσκῃ τῆς πείνης. Ἄλλ' οἱ τοιαῦτα δοξάζοντες δὲν ἐνθυμούνται ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκῃ μόνον δι' ἔλλειψιν τροφῆς, πάλιν γίνεται αὐτόχειρ, διότι ἡ γῆ εἶναι ἐτοιμὴ νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ πᾶν ἀγαθόν. Ἄν τις κλεισθῆ ἐν δωματίῳ καὶ ὑπομείνῃ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης λέγων, οὐδὲν εὐρίσκω περὶ ἐμὲ δυνάμενον νὰ μοι χρησιμεύσῃ ὡς τροφή, ὑπέικω λοιπὸν εἰς τὴν ἀναγκαίαν τῷ ἀνθρώπῳ μοῖραν καὶ θνήσκω ἐξ ἀσιτίας, ὁ τοιοῦτος δὲν γίνεται αὐτόχειρ;

Τῷ ὄντι πρὸ τοῦ καιροῦ θνήσκουμεν· ἀλλὰ τοῦτου αἰτία δὲν εἶναι ἡ θεία τάξις, ἀλλ' ἡ ἄγνοια, τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματα ἡμῶν. Ἄφ' ἡμῶν αὐτῶν λοιπὸν ἐξαρτᾶται νὰ παύσωμεν αὐτοκτονούντες καὶ νὰ μακύνουμεν τὸν βίον μέχρι τοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως κεκλωσμένου ὄριου. Ἄλλὰ δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὸ ὄριον τοῦτο; Ἡ καθ' ἡμέραν πείρα καὶ ἡ ἐπιστήμη παρέχουσιν ἡμῖν τὰ στοιχεῖα τῆς γνώσεως αὐτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ τῶν μακροβιωτέρων ζῴων, ἀλλ' αὐτὸς βραχύνει τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Οἱ ἰχθύς ὅμως καὶ τὰ πτηνὰ εἶναι μακροβιώτεροι αὐτοῦ· κόραξ τις ἐζήσεν 108, ἀετὸς 103, καὶ ψιττακὸς 120 ἔτη· ὁ χὴν δύναται νὰ ζήσῃ ἕνα αἰῶνα, ὁ δὲ κύκνος πιστεύουσιν ὅτι δύναται νὰ ζήσῃ 200—300 ἔτη. Ἐν ἔτει 1772 ἐκοιμήθη ἐκ τῆς Εὐέλπιδος ἄκρας εἰς Λονδίνον ἰέραξ φέρων περιδέραιον, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα τὰδε· «Ἰακώβω τῷ βασιλεῖ τῆς Ἀγγλίας, ἔτει 1610». Εἶχον λοιπὸν παρέλθει 182 ἔτη ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ αἰχμαλωσίας.

Οἱ ἐγγεῖλαι ζῴσι μέχρις 60 ἐτῶν· ὁ δὲ Βυφὼν ἠλίευσε κυπρίνος (χρυσόψαρα) ἠλικίας ἐνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος. Ἐν Γερμανίᾳ συνέλαβον ἰχθῦν λιμναῖον φέροντα δακτύλιον χαλκοῦν δηλοῦντα ὅτι εἶχεν εἰσαχθῆ ἐν τῷ ἰχθυοτροφείῳ πρὸ 261 ἐτῶν· εἶχε δὲ οὗτος μῆκος μὲν 19 ποδῶν, βάρος δὲ 350 λιτρῶν· καὶ ὅμως τὸ τέρας τοῦτο δὲν εἶχεν ἔτι τελείως ἀναπτυχθῆ, διότι συνέλαβον ἰχθῦν ὅμοιον 1000 λιτρῶν βάρους.

Ἰποτιθεῖται δὲ ὅτι αἱ γιγάντια φάλαιναί αἱ ἀπαντῶσαι πρότερον ποτε περὶ τὸν βόρειον πόλον ἔζων ἴσως περὶ τὰ 1000 ἔτη.

Τῶν δὲ θηλαστικῶν ὁ βίος εἶναι καθόλου βραχύτερος· ὁ κόνικλος καὶ ὁ χοῖρος ζῴσιν 7 περίπου ἔτη, ὁ σκίουρος καὶ ὁ λαγὼς 8, ἡ γαλῆ 9—10, ὁ κύων 10—12, ὁ βοῦς 15—18, ὁ ὄνος καὶ ὁ ἵππος 25—30, ὁ λέων 30—40, ὁ δ' ἐλέφας ὡς δύο αἰῶνας. Ὁ Βυφὼν ὅμως μνημονεύει ἵππου θανόντος ἐν ἠλικίᾳ 50 ἐτῶν, ἐν δὲ τῷ μου-

σεῖω τῆς Μαγικστρίας ὑπάρχει κεφαλὴ ἵππου βιώσαντος ὑπὲρ τὰ 62 ἔτη. Καὶ τῶν ἐλεφάντων εἰσὶν οἱ ὑπερβαίνοντες τὸ σύνθηες ὄριον τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ πιστεύεται ὅτι δυνατόν νὰ ζήσωσιν ὡς τέσσαρας αἰῶνας. Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τὸν Πῶρον, ἀνέθηκε τῷ Ἡλίῳ τὸν ἐλέφαντα, ἐφ' οὗ ὠχεῖτο κατὰ τὴν μάχην καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν περιθεις περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐπιγραφὴν μνημονευτικὴν. Ἀνευρέθη δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐκεῖνος ἐλέφας μετὰ 350 ἔτη φορῶν τὸ περιδέραιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς.

Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τινὰ τῶν θηλαστικῶν ζῴσι διπλάσιον τοῦ συνήθους χρόνον. Κατὰ τὴν νεανικὴν ἠλικίαν τῶν ζῴων τὰ μακρὰ ὅσῃ τῶν ἄκρων δὲν σύγκεινται ἐξ ἐνὸς μόνο τεμαχίου, τὰ δὲ προσέχοντα αὐτῶν ἄκρα καλούμενα ἐπιφύσεις εἶναι διακεκριμένα καὶ συγκαλλῶνται κατ' ὀλίγον προχωρούσης τῆς ὄλης ἀναπτύξεως τοῦ ζῴου καὶ ἡ τελεία συνένωσις αὐτῶν γίνεται ὅταν τὸ ζῴον ἀκμήσῃ παύσῃ ν' αὐξάνῃ κατὰ τὸ ἀνάστημα. Ὅθεν ἡ συγκόλλησις τῶν ἐπιφύσεων τῆς μὲν καμήλου ζώσης 40 ἔτη τελειοῦται περὶ τὸ 8ον ἔτος, τοῦ δὲ ἵππου τὸ 5ον ἔτος ζῶντος περὶ τὰ 25 ἔτη, τοῦ δὲ κυνὸς τὸ 2 ζῶντος 10—12 ἔτη, τοῦ δ' ἐλεφάντος ζῶντος ὑπὲρ τοὺς δύο αἰῶνας δὲν εἶναι τετελεσμένη τὸ 40ον ἔτος. Ἐκ τούτων τεκμαιρόμεθα ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν θηλαστικῶν ζῴσι χρόνον πενταπλάσιον τοῦ τῆς ἀναπτύξεώς των. Κατὰ τὸν κανόνα λοιπὸν τοῦτον καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ αὐξάνει μέχρι τοῦ 25ου ἔτους καὶ πέραν, ζῆ περὶ τὰ 100 ἔτη. Ἐπειδὴ δὲ δυνατόν ἐνίοτε ἡ ζωὴ ἐξαιρετικῶς νὰ διπλασιασθῆ, καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ζωῆς εἶναι τὸ 200ὸν ἔτος. Αἱ σκέψεις αὗται βεβαίως δὲν εἶναι ἀκριβεῖαι ἐπιστημονικαί, συνδιαζόμεναι ὅμως μετὰ τῶν ἐξαγομένων τῆς παρατηρήσεως ἄγουσιν ἡμᾶς εἰς ἀποδοχὴν τῆς γνώμης, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζῶν κατὰ φύσιν πέπρωται νὰ ζῆ ἕνα αἰῶνα.

Χωρὶς ν' ἀναβῶμεν εἰς τοὺς πατριαρχικοὺς χρόνους εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ παντὸς τόπου ἀνθρώπους μακροβιωτάτους. Τινὲς τῶν σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐζήσαν ἕνα αἰῶνα· ὁ δὲ Δημόκριτος ἀπέθανεν ὅπως καὶ ἐζήσε γελῶν ἐν ἠλικίᾳ 109 ἐτῶν. Τῶν περιεργωτάτων παραδειγμάτων μακροβιότητος εἶναι ὁ ἀπόμαχος Mittelstadt, ὅστις ἀπέθανε τῷ 1792 ἐν ἠλικίᾳ ἐτῶν 112. Οὗτος ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης ἐπὶ 67 ὄλα ἔτη ἐπολέμησεν εἰς 17 μάχας ἐκ παρατάξεως πολλάκις τραυματισθεὶς καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥώσων· ἐγήρευσε δις καὶ τῷ 1790 ἐν ἠλικίᾳ 110 ἐτῶν ἔλαβε σύζυγον νέαν ἔτι. Ὀλίγον ἔτι πρὸ τοῦ θανάτου ἠδύνατο νὰ πορεύηται μακρὰν ὁδὸν 2 ὥρων, ἵνα λαμβάνῃ τὴν σύνταξίν του.

Πολλὰ παραδείγματα μακροβιότητος παρέ-

χει ἡμῖν ἡ Ἀγγλία. Effingham τις γεννηθεὶς ἐκ πτωχῶν χωρικῶν γονέων καὶ ἐπὶ μακρὸν στρατευσάμενος εἶτα δὲ χαλεπὰ μετερχόμενος ἔργα ἰνᾶποζῆ, ἐφθασεν εἰς τὸ 144ον ἔτος χωρὶς οὐδὼς ἄν ἀδυνατήσῃ οὐδὲ κἂν νὰ γνωρίσῃ νόσον. Ὁ δὲ Θωμᾶς Parre ἦν καὶ οὗτος πτωχὸς χωρικὸς ἀπογεροβιώτος. Τὸ 120 ἔτος τῆς ζωῆς του ἐνυμφεύθη ἐκ νέου χήραν τινὰ νέαν, ἣν κατέστησεν εὐτυχῆ, διατηρήσας πάσας τὰς δυνάμεις του καὶ ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ 130ου ἔτους. Ἐξῆσε δ' εὐτυχῆς καὶ ἀγνωστος μέχρι τοῦ 152 ἔτους, ὅτε ὁ κόμης de Surray ἐπισκεπτόμενος τὰ κτήματα καὶ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀνεῦρε καὶ ἤγαγεν αὐτὸν ἐκ κενοδοξίας εἰς Λονδίον, ὅπου ὁ Κάρολος Α' ἠρώτησεν αὐτόν, «Ὅπως προχωρήσῃς εἰς ἡλικίαν ἀπίστευτον. τί ἐπραξας πλέον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;» ὁ δὲ γέρον ἀπεκρίθη ταπεινῶς «Ἐσκληραγωγῆθην περισσότερον». Ἐκτοτε λοιπὸν βασιλικῶς ἀναλώμασιν ἐξῆσε μεγαλοπρεπῶς ὁ γέρον, ἀλλ' οὕτως ἀναγκασθεὶς νὰ μεταβάλῃ βίον καὶ ἐξῆς ἀπέθανεν οὐχὶ ὑπὸ γήρωσ, ὡς ἐδείχθη ἐκ τῆς μετὰ θάνατον ἀνατομῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ δυσπεψίας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον κατ' ἐξαίρετον τιμῇ ἐτάφη ἐν τῇ μονῇ τοῦ Westminster, ὅπου θάπτονται οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ δὲ Ἐρρίκος Jenkins ἁλιεύων μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 169 ἐτῶν χωρὶς ν' ἀποβάλῃ τὰς δυνάμεις.

Ὁ δ' ἐκ Νορβηγίας Draakenberg ὑπηρετήσεν ὡς ναύτης ἐν τῷ βασιλικῷ στόλῳ μέχρι τοῦ 91 ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἐξ ὧν 15 διετέλεσεν αἰγμάλωτος εἰς τὰ ὀθωμανικὰ κάτεργα. Τὸ 111 ἔτος ἔλαβε σύζυγον ἐξῆκοντούτιδα, ἣτις μετ' ὀλίγα ἔτη κατέλειπεν αὐτὸν χήρον. Κατὰ δὲ τὸ 130 ἔτος του ἐζήτησεν εἰς γάμον νέαν τινὰ χωρικήν, ἣτις δὲν ἐδέχθη νὰ γείνη σύζυγος ἀνδρὸς τοσοῦτον γεγηρακότες ἤναγκάσθη λοιπὸν νὰ μείνῃ ἄγαμος καὶ τοῦτο ἴσως συνέταμε τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ἀπέθανε δὲ ἐν ἡλικίᾳ 146 ἐτῶν, ἐπονομασθεὶς ὁ γέρον τὸν Borra.

Ὁ Ἰωσήφ Surrington συμπατριώτης τοῦ Draakenberg ἐξῆσεν 160 ἔτη καὶ αἰσθανθεὶς τὸ τέλος τοῦ βίου ἐκάλεσε περὶ ἑαυτὸν ἄπασαν τὴν οἰκογένειάν του, τὴν τρίτην του σύζυγον, ἣτις ἦτο νέα ἔτι, τοὺς υἱοὺς του, ὧν ὁ μὲν νεώτερος ἦν 9 ἐτῶν ὁ δὲ πρεσβύτερος 103, καὶ ἔχων ἄκμαίαις τὰς νοητικὰς δυνάμεις διένειμεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ του καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ἐξεμέτρησεν ἀπόνως τὸ ζῆν.

Ἐν τῇ πόλει Tours τῆς Γαλλίας ἐξῆσεν τῷ 1802 ἀπόμαχος τις ὀνόματι Thurel, γεννηθεὶς τῷ 1698. Οὗτος ὑπηρετήσεν ἐν τῷ στρατῷ ἐπὶ τριῶν βασιλείων καὶ ἐπὶ τῆς δημοκρατίας καὶ πολλαίς κατὰ τὰς στρατείας αὐτοῦ ἐτραυματίσθη.

Ὁ Delpeuch ἐν ἡλικίᾳ 120 ἐτῶν προσῆλθεν

εἰς τὸ δημαρχεῖον πόλεως τινος τῆς Γαλλίας ζητῶν νὰ καταγραφῆ ἐν τοῖς στρατευσάμοις λέγων ὑπερηφάνως ὅτι «πρέπει νὰ ἦναι τις πάντοτε ἔτοιμος νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος, διότι δὲν ἤξυεῖρε τί δύναται νὰ συμβῆ».

Ὁ Καρδινάλιος d'Armagnac συνήντησεν εἰς τὴν θύραν πτωχικῆς τινος οἰκίας γέροντα καὶ ἐρωτήσας ἔμαθεν ὅτι ὁ πατὴρ ἔδειρεν αὐτόν, διότι διαβαίνων πρὸ τοῦ πάππου του δὲν ἐχαιρέτισεν αὐτόν. Ἦτο δὲ τότε ὁ μὲν πατὴρ 103 ἐτῶν, ὁ δὲ πάππος 123 καὶ ὁ ἀτακτῆσας καὶ δαρείς νεανίσκος 82 ἐτῶν.

Ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας ἀπέθανε τῷ 1838 ῥάπτρια ὀνομαζομένη Marie Priou ἐν ἡλικίᾳ 158 ἐτῶν. Κατὰ τὸ 68ον ἔτος τῆς ἡλικίας της κατέθετο τὴν περιουσίαν της εἰς τραπεζιτικὸν κατάστημα, ἵνα λαμβάνῃ ἀντ' αὐτῆς μηνιαίαν σύνταξιν. Ἐπειδὴ δ' ἔκτοτε ἐξῆσεν 90 ἔτη, ἀντὶ 10000 φράγκων, ἃ κατέθετο, ἔλαβε περὶ τὰς 500 χιλιάδας.

Ἐν ἔτει 1750 ἀπέβιωσεν ὁ Οὐγγρος Bowin ἐν ἡλικίᾳ 172 ἐτῶν, καταλιπὼν χήραν 164 ἐτῶν καὶ υἱὸν 115. Ἀλλὰ καὶ οὗτος δύναται νὰ θεωρηθῆται ὡς νέος πρὸς τὸν ῥώσσον ἀπόμαχον, ὅστις ἀπέθανε τῷ 1825 ἐν ἡλικίᾳ 202 ἐτῶν! Ἀπίστευτον, ἀλλ' ἀληθέστατον. Οὐδὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἀνθρώπου ὑπερβάντος τὸ ἔσχατον τοῦτο ὄριον τοῦ γήρωσ. Τὸ παράδειγμα ὅμως τοῦτο, εἰ καὶ μοναδικόν, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις ὅτι, ὡσπερ τῶν ἀλόγων ζώων, οὕτω καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὁ χρόνος τῆς ζωῆς δύναται εἰς τινὰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις νὰ διπλασιασθῆ, καὶ ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ζῆ μέχρι 100 ἐτῶν κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ, δύναται κατὰ τύχην νὰ παρατείνῃ τὸν βίον μέχρι δύο αἰῶνων. Καθόλου δὲ παρετηρήθη ὅτι οἱ μακροβιώτατοι τῶν ἀνθρώπων ἐξῆσαν εἰς τὰς βορείους χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τινὰς χώρας τῆς Ἀσίας. Ἄλλ' εἰ καὶ ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς περὶ τὸν ἀνθρώπου σπουδῆς συμπεραίνεται ὅτι ἡ κανονικὴ αὐτοῦ ζωὴ εἶναι περὶ τὰ 100 ἔτη, οὐδὲ τὸ ἡμισυ τοῦ χρόνου τούτου κατὰ μέσον ὄρον ζῆ. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ μέσος ὄρος τῆς ζωῆς δὲν φθάνει εἰς τὰ 40 ἔτη, καθ' ἅπασαν δὲ τὴν γῆν εἶναι 33 ἔτη περίπου. Ἐτι δὲ βεβαιοῦνται ὅτι τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς γῆς θνήσκει πρὸ τοῦ 7ου ἔτους καὶ τὸ ἡμισυ πρὸ τοῦ 17ου. Ὑπολογίζουσι δὲ ὅτι ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἀνθρώπων 207 φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν 100 ἐτῶν καὶ 16 εἰς 105. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο ὑποληπτέον

1. Καὶ ἐν Ναυπλίῳ ἐγνωρίσα, παιδίον ἔτι ὦν, γέροντα ἐπαίτην ἐρχόμενον καθ' ἑκάστην ἐκ Προνοίας καὶ περιερχόμενον πάσας τὰς οἰκίας τῆς πόλεως καὶ ὁμολογούντα ὅτι τῶν ὀμηλικῶν του τὰ τέκνα ἐγήρασαν καὶ ἀπέθανον πάντα, αὐτὸς δὲ εἶχεν ἡλικίαν πλέον τῶν 150 ἐτῶν, ὡς ἔλεγεν. Καὶ ὅμως καθ' ἑκάστην μακρὰν ἐβάδιζεν ὁδὸν καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας περιπατεῖ. Δ. Η. Κ.

κατὰ μέσον ὄρον διότι πολλὴν ἔχουσι ῥοπὴν εἰς τὴν ζῶν τὸ κλίμα, ἢ τροφή, τὰ ἤθη ἢ εὐζωία καὶ ἡ ἠθικὴ.

Ἐκ τῶν εἰρημένων πάντων ἐξάγεται ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἑαυτοῦ βραχύνει τὸν βίον αὐτοῦ τὸν φυσικὸν καὶ ὅτι καὶ σήμερον ἔτι καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς μᾶλλον πεπολιτισμέναις χώραις δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ τοῦ Σενέκα «ὁ ἄνθρωπος δὲν θνήσκει, ἀλλ' αὐτοκτονεῖ».

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς
ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιού.]

74.

Ἐν μόνον ὑπάρχει ἔρωτος εἶδος, ἀλλὰ κατὰ μυρίους ἐκδηλοῦται τὸ πάθος αὐτὸ τρόπους ψευδεῖς.

75.

Καθὼς τὸ πῦρ, οὕτω καὶ ὁ ἔρωτος δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς κινήσεως διηνεκοῦς· ἀποθνήσκει δέ, ἅμα παύσωσιν αἱ ἐλπίδες ἢ οἱ φόβοι αὐτοῦ.

76.

Τοῦ αὐτοῦ ἔτυχον κλήρου ὁ ἀληθὴς ἔρωτος καὶ τὰ φαντάσματα. Πάντες περὶ αὐτοῦ λαλοῦσιν, ὀλίγοι ὅμως εἶδον αὐτόν.

77.

Εἰς ἄπειρον πλῆθος ἐρωτικῶν φιλοτήτων τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὁ ἔρωτος δανεῖζει, τοσοῦτον ὅμως ἐν αὐταῖς μέρος ἔχει, ὅσον ὁ ἐπὶ ψιλῶ ὀνόματι τῆς Βενετίας ἡγεμῶν μετέχει τῶν δημοσίων αὐτῆς πραγμάτων.

78.

Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀγαπῶσι τὴν δικαιοσύνην, διότι φοβοῦνται μήπως ἐκ τῆς ἀδικίας πάθωσιν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαρία, θαρρῶ πῶς ἔσπασες καὶ ἄλλο ποτήρι.

— Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε καὶ τὸ ἄλλο ἔγεινε δύο κομμάτια καὶ δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα, εἶνε εὐτύχημα.

— Πῶς εἶνε εὐτύχημα!

— Ἀ, κυρία, δὲν εἰξεύρετε, καθὼς βλέπω, τί βάσανο εἶνε νὰ μαζεύῃ κανεῖς τὰ ὑαλιὰ ὅταν γείνη τὸ ποτήρι χίλια κομματάκια!

Φιλάρσεκός τις κυρία ἐμφανίζεται ὡς μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον.

— Πόσων ἐτῶν εἴσθε; ἔρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Εἰκοσιεξ, ἀπαντᾷ ἀταράχως ἡ μάρτυς.

Μετὰ μικρὸν παρίσταται ὁ υἱὸς τῆς, ὡς μάρτυς ἐπίσης.

— Τί ἡλικίαν ἔχετε; ἔρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ πρόεδρος.

— Ἐξ μῆνας περισσότερον τῆς μητρὸς μου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Πρὸς ἀποφυγὴν πτώσεων πρέπει ν' ἀποφύγη τις νὰ στρέφῃ πρὸς τὰ ὀπισθεν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ οὐδ' εἰς μεγάλην ἀπόστασιν νὰ προσηλόνῃ αὐτούς. Ὡς βαδίζοντες βλέπομεν τὸ ἀρέσως πρὸ ἡμῶν διάστημα, οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ δὲν πρέπει νὰ κουράζωμεν τὴν ὄρασιν ἀτενίζοντες πρὸς τὴν ὀμίχλην μεικρυσμένου μέλλοντος, ἥτις θέλει διαλυθῆ ἀφ' ἑαυτῆς ἅμα πλησιάσωμεν.

* * * Οὐδὲν ὑπάρχει ὀχληρότερον τῆς ἀκροάσεως ἀνθρώπου διηγούμενου τὰς ἐπιτυχίας του. Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς στενοτέρους φίλους μας πρέπει νὰ περιοριζόμεθα διηγούμενοι μόνον τὰ ἀτυχήματα ἡμῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μετὰ φόβου ἔρωτᾷ τις ἐνίοτε ἑαυτὸν τί θὰ γείνη ἡ ἀνθρωπίνη βιομηχανία ἐὰν ὁ γαιάνθραξ παύσῃ ὑπάρχων καὶ διατρέφων τὰς ἀπειραρίθμους ἀνά τὴν οἰκουμένην μηχανάς. Ἀλλ' ὀλιγώτερον ὅμως σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι ὅποσαι δυσχέρειαί θὰ ἐπέλθωσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν ἕνεκα τῆς ἐξαφανίσεως ὑλῶν τινῶν, αἰτίνας, καὶ τοι ἢ δαπανωμένη ποσότης αὐτῶν εἶνε μικρότερα τῆς τοῦ γαιάνθρακος, οὐχ ἥττον ὅμως κατέστησαν σήμερον τῆς πρώτης, ὡς λέγομεν, ἀνάγκης.

Ἐκ τῶν ὑλῶν τούτων εἶνε καὶ τὸ καουτσοῦ, οὗ ἡ κατανάλωσις ὁσημέραι αὐξάνει, αἱ δὲ ὠφέλειαί, ἃς παρέχει ἡ πολυτιμωτάτη αὕτη οὐσία, καθίστανται μᾶλλον καὶ ἔτι μᾶλλον ποικίλαι, καὶ ὅμως ἡ παραγωγή αὐτῆς δὲν αὐξάνει ἀναλόγως.

Βαρβαρικότατος εἶνε ὁ τρόπος δι' οὗ οἱ ἄνθρωποι λαμβάνουσι τὸ καουτσοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων ἅτινα παράγουσιν αὐτό. Ἐν Βρασιλία, π.χ., ἀπρονοήτως φερόμενοι κόπτουσιν ῥιζήδων ὄλα δένδρα ἔχοντα ὕψος 150—200 ποδῶν, τουτέστι 45, 50 καὶ 60 μέτρων, μόνον καὶ μόνον ἵνα διὰ μιᾶς συναγάγωσιν ἄφθονον ὑλην· φονεύουσιν ἐν ἄλλοις λόγοις τὴν ὄρνιθα τὴν χρυσᾶ ὡὰ τίκτουσαν, ἵνα λάθωσι τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς χρυσόν! Τούτου δ' ἕνεκα μεγαλοπρεπέστατα δάση εἶνε τὴν σήμερον κατεστραμμένα.

Ἐν Ἰνδία ὁ τρόπος τῆς συναγωγῆς τοῦ καουτσοῦ εἶνε δυστυχῶς πολὺ ὀπίσω, οὗ ἕνεκα καταστρέφονται ἀδίκως πολλὰ δένδρα· ὥστε ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀδικία αὕτη, μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ κατανήσῃ νὰ μὴ ἐπαρκῆ ἡ παραγωγή εἰς τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν κατανάλωσιν. Διὸ ἡ ἐν Ἰνδία ἀγγλικὴ κυβέρνησις μεριμνῶσα σπουδαίως περὶ τούτου, ἀπέστειλεν ἤδη εἰς Κεϋλάνην δισχίλια φυτὰ βρασιλιακοῦ καουτσοῦ καὶ τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ καλλιεργείας εἶνε πλείστου λόγου ἀξία. Ἐσπεῖραν δὲ καὶ σπέρματα, ἐξ ὧν μετὰ δύο μῆνας εὐτυχῶς